

högre förbindelser, endast det rent nationella samlifvet bevaras. Vi finna således intet abnormt i madjarernas samling i statform under Habsburgs krona. Vi kunna t. o. m., under vissa betingelser, godtaga GRABOVSKY'S "monumentalstat", syntesen af 1700-talets kosmopolitism och 1800-talets nationalism, en "supranationell stat med respekterande af de däri boende nationaliteterna" (Was fordern wir von diesem Krieg, *Das neue Deutschland* 30/9, 1914). Men hvad som kränker nationalitetsprincipen i hjärtat, det är en nations styckning på flera stater, så att väsentliga delar af densamma få stå utanför samlingen. *Nationens enhet* är den stora lösen, icke dess absoluta frihet eller suveränitet.

Här bör tillika observeras, att den fulla suveräniteten är nationernas högsta mål, och det vinnes icke gratis eller utan vissa särskilda förutsättningar. Det är lätt för doktrinären att proklamera "nationernas rätt att lefva sitt själfständiga lif", alldeles som franska revolutionen proklamerade individens "medfödda rättigheter"; men individens obegränsade rätt att lefva sitt fria lif kan leda till en anarki, som strider mot hans plikt som medborgare i ett ordnad samhälle, och på samma sätt måste nationernas tygellöshet ha en gräns i statssystemets fordringar. Historien, innan hon godtager en nations anspråk på suverän statform, ställer alltså vissa fordringar å *statssystemets* vägnar.